

TREKKERSBLOED

Schip der woestijn - auto op de weg

Henk Mooij

*Ter nagedachtenis aan mijn op 21-jarige leeftijd
overleden kleinzoon Rogier Mooij.*

Schrijver: Henk Mooij

Omslag: Tekening Henk Mooij

ISBN: 9789402132113

© Henk Mooij

VOORWOORD

Trekkersbloed kruipt waar het niet gaan kan. Dit verhaal vertelt, hoe de nomadische geaardheid generatie op generatie wordt doorgegeven. Van de rondtrekkende karavanen van de woestijnvolken, tot de zwerflust van de artiesten met hun rondreizend circus. Verplaatsen betekent het ontdekken van verschillen en het ontmoeten van mensen met andere religies en gewoonten. Soms gaat dat goed, soms niet...

1

Oneindig groot is de woestijn. Zij is onze wereld. Zij toont ons de weg. De karavaan volgde met haar beladen kamelen die eeuwenoude route. De kameeldrijvers behoorden tot de oude Imashaghen, een nomadenvolk. Getinte huid, zwart haar, donkere ogen. Hun kleding was er op gericht weerstand te bieden aan de grillen van de woestijn. Over de lichtgekleurde kaftan droegen zij een donkerbruine wollen omslagdoek, gedrapeerd over de schouders, zodanig vastgegespt dat de armen vrij waren. Het hoofd werd door de driehoekige hoofddoek beschermd tegen de hitte van de zon overdag en tegen kou in de nacht. Die werd sierlijk vastgehouden door een cirkelvormige ring bovenop het hoofd. Hij beschermde ook de nek en de oren. Op de rug hing het geweer. Aan de gordelriem hing een zwaard of dolk. Zij waren een trots volk.

De moderne tijd was ook aan de karavanen niet voorbij gegaan, want vooraan reed een truck met water. Zij kwamen uit het Oosten, hadden goede zaken gedaan. Prachtige weefsels, gouden sieraden kleine tapijten en zelfs zout brachten zij naar de omliggende bergsteden. Haast kenden zij niet. De kamelen bepaalden het tempo. Geslacht op geslacht werd

dezelfde route gevolgd. Zij liep langs de noordelijk gelegen bergketen met aan de zuidkant de onmetelijke zandvlakte. Oases gaven rustplaatsen, maar er waren er maar weinig. Het werden er steeds minder sedert de toename van de droogte.

Soms bleven zij langer op dezelfde plaats. Dan bouwden ze hun tenten op, om van daaruit hun producten aan te bieden in de dichtbij gelegen bergstadjes. Soms bleven zij langer om nieuwe aankopen te doen.

Hun leider was Mohammed Ben Jussef. Hij reed altijd voor de kamelen en achter de truck. Liefst zover mogelijk er vandaan. Hij hield niet van die moderniteiten. Voor hem was het schip der woestijn nog altijd het belangrijkste. Hij zat erop alsof hij één geheel met het dier vormde; torende hoog boven de rest uit. Met zijn fiere houding, bruine omslagdoek, kleurrijke hoofdtooi, zag hij er uit als een leider. Vlak achter hem volgden zijn zoontje en zijn vrouw. Daar weer achter volgde de eigenlijke karavaan met hun handelswaar. Ben Jussef bleef altijd ver van de vooraan rijdende waterwagen. Zijn voorgangers hadden het generaties lang zonder gedaan. Als ze erge dorst hadden, deed een kiezelsteentje in de mond wonderen.

Man en vrouw Jussef hadden de mooiste tent, hij was opgetrokken uit bontgekleurde huiden, gespannen tussen fraai besneden tentstokken. Hun grootste trots was hun zoontje Mohammed Ali. Later zou hij de leider worden, als er dan nog karavanen zouden bestaan, want het moderne vrachtverkeer nam toe.

Hij groeide voorspoedig op. Dat kon niet gezegd worden van zijn moeder Siri. Haar gestel was zwak. Ze trok mee op de speciaal voor haar ingerichte kameel. Het ging langzaam bergafwaarts met haar gezondheid. Het was begonnen met een zonnesteek. Daarna had ze dikwijls hevige hoofdpijn. Het ging samen met spier verkramping, als gevolg waarvan ze soms bijna van haar kameel viel. Het was onbegrijpelijk dat de eens zo knappe rijzige vrouw dit was overkomen. Buien van somberheid wisselden af met toeloze vrolijkheid. Dan was Moh. Ben Jussef weer gelukkig. Hij hoopte nog steeds op herstel. Maar helaas, dan kwam er weer een sombere depressie. Jussef was er dan getuige van, dat ze met grote angstogen naar de horizon keek en uitriep: "Een zandstorm. Hij zal ons niet met rust laten. Er komt onheil." Er was helemaal geen zandstorm, maar wel voor haar in haar verbeelding. Jussef probeerde haar dan gerust te stellen maar ze weerde hem af. "Er komt ongeluk." Was het een voorspelling of een waan veroorzaakt door haar ziekte? Dreigde er werkelijk iets?

Na een lange tocht kon ze niet meer. Ze moest rust krijgen. Hij wilde die haar geven. Hij droeg de verantwoording voor de hele karavaan. De beslissing die hij zou moeten nemen was moeilijk. Hij wist, dat ze spoedig de grote oase zouden bereiken. Daar wilde hij zijn tent opzetten, om er voorlopig te blijven. De karavaan zou verder gaan om zich op de terugweg zich weer bij hen aansluiten. De leiding droeg hij over aan een vertrouweling. Die beslissing viel hem zwaar. Het kon wel heel lang duren voor het zover

HOOFDSTUK 1

was, dat ze weer verder konden. Dus moest hij zijn kampement inrichten voor een langdurig verblijf.

2

De periode in de oase was voor Siri een goede tijd. Ben Jussef verzorgde haar vol liefde. De natuur in de oase bracht haar tot rust. Ze keek omhoog naar de bladeren boven haar. Met de vogels sloot ze vriendschap. Van de planten om haar heen kon ze elke dag weer genieten. Het leven voor haar werd weer dragelijk. Het was voor Jussef een motivatie om op deze plaats te blijven, Hoewel het tegen zijn aard was. Hij dacht nog wel eens aan de karavaan maar hij stopte het weg. Als Siri weer beter was, zouden zij de terugkerende karavaan opwachten om weer mee te gaan.

De oase met omliggend palmbos en veel vruchtdragende planten bood een gunstig leefmilieu. Zij zouden daarvan kunnen bestaan. Moh. Ben Jussef en zijn zoon bouwden voor haar een serail met rustbed onder de palmen. Hij perkte zijn gebied af met palissaden, legde akkers aan en een weide voor de kamelen en de gevangen dieren. Voedsel en water was er in overvloed. Hij had moeite om zijn neiging tot trekken, nomaden eigen, te onderdrukken. De eerbiedwaardige Moh. Jussef negeerde die neiging voor zijn geliefde. Helaas zijn vrouw werd niet beter. Zij moest continu verzorgd worden. Toen later de karavaan op

de terugweg langskwam, moest Moh. Jussef ze laten gaan. Hij bleef met zijn zieke vrouw en inmiddels uit de kluiten gewassen zoon Ali achter.

Nu Ali eenmaal gewend was aan een leven op één plaats, leefde hij daar gelukkig, ofschoon hij wel alleen was. Hij had zichzelf zwemmen geleerd in het meertje in de oase. Vooral als het erg warm was, was hij daar steeds te vinden. Hij hoopte toch nog op de terugkomst van zijn vrienden uit de karavaan. Maar dat was een wens die niet uitkwam.

Onverwachts werd hun leven bij de oase wreed verstoord. Ze hoorden in de verte een onbekend geronk. "Het onheil, het onheil van de zandstorm.", riep ze. Het zwol aan tot een hels lawaai. Gehuld in een grote stofwolk vraten grote rupsvoertuigen een weg door het zand. Zoiets hadden ze nog nooit gezien. Het was angstwekkend. Hun doel was, zo te zien, de oase. Zijn oase! Moh.Jussef sprong met zijn geweer tevoorschijn, alsof hij ze daarmee kon tegenhouden. De heren lachten hem uit. Ze zwaaiden met papieren, die aantoonde dat zij concessies hadden om hier te boren naar olie. Die nomaden moesten zich maar elders vestigen.

Ze waren meedogenloos en begonnen meteen met bulldozers, de zo kostbare vruchtbare grond, te egaliseren. Bomen en struiken, die in de weg stonden, werden omgehakt. Jussef moest toezien, hoe in korte tijd, dat wat hij in jaren had opgebouwd, vernietigd werd. De zoon, Mohammed Ali zou dit beeld nooit vergeten. Kleine mannetjes, die met ratelende motorzagen, in een paar minuutjes, honderdjarige